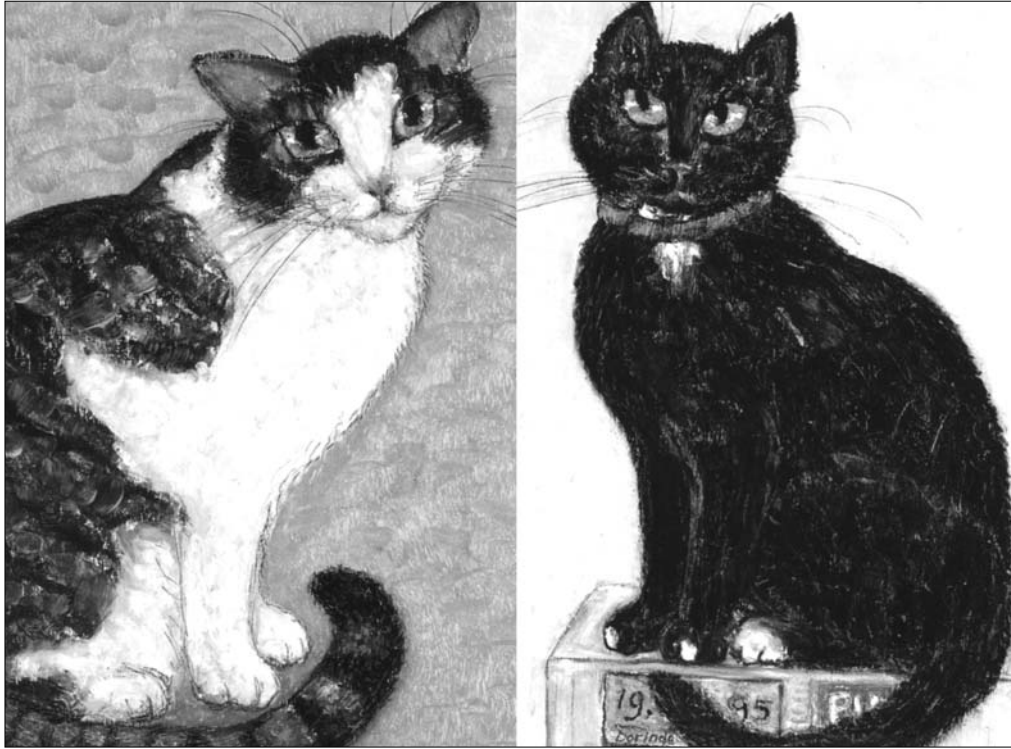

De Uitverkorene

MAARTEN 'T HART *

LINKS: VICTOR BESERIK,
BERUSTER '...NAAST EEN
DEMONSTRATIEVE OOK EEN
ADVISERENDE POOT'....
RECHTS: PIET VAN
GENNEP, BIBLIOFIEL
'...GEHEID VEILIG VRIJEN...'
[ILLUSTRATIES:
DORINDE VAN OORT]

Vrijdag 7 april j.l. opende Maarten 't Hart de expositie 'VOOR DE POES, de kat volgens Dorinde van Oort'. Mocht u de opening niet bijgewoond hebben of de toespraak nog eens willen nalezen, volgt hier – met dank aan Maarten 't Hart – de volledige tekst. De expositie is nog t/m 6 augustus te zien.

Halverwege een intensieve poetsbeurt kijken katten je menigmaal opeens heel verschrikt aan. Waarom doen ze dat? Om die vraag te beantwoorden moeten we eeuwen terug. Heel lang geleden kwamen de wijste kattenfilosofen bijeen en zeiden tegen elkaar: 'Al die ellende op de wereld, die aardbevingen, oorlogen, hongersnoden, vulkaanuitbarstingen, ziekten, en de zorg voor het dagelijkse bestaan - het is ons ver boven het hoofd gegroeid. Wat te doen?'

'Laat ons een soort zoeken die tamelijk dom is, vrij optimistisch en enorm zelfvoldaan. Laat hen alle ellende in de wereld voor hun rekening nemen, en laten wij dan bij hen thuis gaan wonen. Zij zorgen voor onderdak, voedsel, medische hulp. En wij doen ons onnozel voor zodat zij denken dat wij niet voor onszelf kunnen zorgen.'

Zo gezegd, zo gedaan, en dat is de reden dat katten al sinds poezenheugenis bij de mensen wonen zonder een poot voor hen uit te steken. Nou ja, voor de vorm vangen ze af en toe een muisje, maar op 't kwijlerige gekwispel

van de hond kijken ze neer.

Omdat echter steeds bij katten de angst de kop opsteekt dat de mens vroeg of laat opeens doorkrijgt dat ze gefopt worden, kijken poezen gewoonlijk zo diep verschrikt op halverwege een huidverzorgingsbeurt.

Laatst zijn de wijze kattenfilosofen weer bijeen geweest. Aan de orde kwam natuurlijk de grote angst dat de mens ze opeens doorziet. 'Zolang er echter,' zei een bejaarde kater, 'nog van die onvoorstelbare domme opmerkingen over dieren geschreven worden, zoals ik laatst bij Connie Palmen las: *Geen dier verhoudt zich tot de dood. Mensen wel. Mensen hebben weet van de dood*, hoeven wij ons nog nergens zorgen over te maken.'

Op die bijeenkomst morden de jonge katjes. Wij willen kunst maken, wij willen zelfexpressie, riepen ze. Als we daaraan beginnen, heeft de mens ons zo door, zeiden de oudere katten. Na veel heen en weer gepraat werd tenslotte door een wijze kater gezegd: 'Nou vooruit, 's nachts acapella zingen in de tuin is toegestaan, maar andere

vormen van kunst moeten we helaas onbeoefend laten.'

'Maar we zouden onszelf zo graag geportretteerd zien,' riepen vele katten. Er werd gebrainstormd. Toen werd gezegd: 'wij moeten een betrouwbare, begaafde menskunstenares zoeken. Eén met heel goede contactuele eigenschappen die ook grote affiniteit heeft met katten.' Wereldwijd werd een zoektocht gehouden. Uiteindelijk bleven enkele kandidaten over. Tenslotte werd Dorinde van Oort daaruit gekozen als de meest geschikte kattenportretschilderes.

Katten hebben de instructie gekregen om voor haar zo lief en zo mooi mogelijk te poseren. Er wordt zelfs beweerd dat zij met Dorinde in katten-taal een beetje mogen converseren. Hoe het ook zij: zeker is dat Dorinde tot grote tevredenheid van alle katten op deze wereld verkozen is tot de universele kattenafbeeldster. Laatst sprak een stokoude kater: 'Ik geloof wel dat zij ons door heeft, maar het staat onomstotelijk vast dat zij ons nooit zal verraden.' []

* [Maarten 't Hart is schrijver en bioloog]